

Vykonatelnost rozhodnutí

Okolnost, v níž soud shledá překážku pro uznání vykonatelnosti cizozemského rozhodnutí na území ČR, je třeba nazírat též perspektivou příslušných procesních předpisů členského státu původu.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 20 Cdo 1270/2017, ze dne 10.10.2017)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v exekuční věci oprávněné BERTINO DOMENICO & F. s. n. c., se sídlem Via Roma, Italská republika, zastoupené Mgr. D.Š., advokátkou se sídlem v B., proti povinné TEKOO spol. s r. o., se sídlem v U.B., zastoupené JUDr. D.B., advokátkou se sídlem v U.B., o 16 085,24 EUR s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp. zn. 12 EXE 14/2015, o dovolání oprávněné proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 3. 2016, č. j. 20 Co 286/2015-80, tak, že usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 3. 2016, č. j. 20 Co 286/2015-80, se ruší a věc se vrací Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Okresní soud v Uherském Hradišti usnesením ze dne 20. 3. 2015, č. j. 12 EXE 14/2015-32, prohlásil za vykonatelné na území České republiky cizozemské rozhodnutí - příkaz Soudu v Messině v Itálii (Tribunale Civile di Messina) R. G. 4067/2008, ze dne 26. 6. 2008.

Krajský soud dovoláním napadeným rozhodnutím usnesení soudu prvního stupně změnil tak, že návrh, aby citované cizozemské rozhodnutí bylo prohlášeno za vykonatelné na území České republiky, zamítl. Současně uložil oprávněné zaplatit povinné k rukám její zástupkyně na nákladech odvolacího řízení 3 600 Kč. Uvedl, že oprávněná předložila jedno vyhotovení cizozemského exekučního titulu, které splňuje podmínky nezbytné pro uznání jeho pravosti, a rovněž osvědčení o jeho vykonatelnosti vydané za použití standardního formuláře uvedeného v příloze V (čl. 53 odst. 2) nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále též jen „Nařízení Brusel I“). Odvolací soud po doplnění dokazování vyšel ze zjištění, že exekuční titul byl povinné doručen prostřednictvím Okresního soudu v Uherském Hradišti dne 23. 10. 2008. Povinná dle předloženého originálu podacího lístku ze dne 28. 11. 2008 osvědčujícího podání expresní zásilky příslušenému soudu v Messině dodržela 40-ti denní lhůtu pro podání odvolání proti rozhodnutí soudu. Skutečnost, že zásilka se jí vrátila jako nedoručená zpět dne 5. 1. 2009, nelze přikládat k tíži povinné. Povinná již následující den 6. 1. 2009 zaslala opětovné odvolání včetně překladu do italštiny, v němž na své předchozí podání upozornila. Druhé podání se zpět nevrátilo. Výsledek odvolacího řízení, resp. další postup italského soudu stran podaného opravného prostředku, není povinné ani odvolacímu soudu znám. Odvolací soud pak dospěl k závěru, že s odkazem na čl. 34 odst. 2 Nařízení Brusel I příkaz italského soudu nelze prohlásit za vykonatelný, neboť italské řízení v předmětné věci vykazuje závažné vady v rovině ústavněprávní a v rovině porušení práva povinné na spravedlivý proces.

Oprávněná v dovolání namítá, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Přípustnost dovolání spatřuje v tom, že dovolací soud dosud neřešil otázku „posouzení aplikace vnitrostátních právních předpisů procesní povahy cizího státu (v tomto případě Italské republiky) na civilněprávní, resp. vykonávací či exekuční v České republice, ve světle nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech“. Uvedla, že v řízení před cizozemskými soudy je

nutno plně respektovat vnitrostátní procesněprávní úpravu konkrétního státu a její závazná pravidla, v daném případě právní úpravu Italské republiky. Předpisem, kterým se řídí nalézací řízení vedené před Tribunale Civile di Messina, je Codice di Procedura Civile (v překladu Zákoník civilního procesu), vydaný pod č. 1443 dne 28. 10. 1940, ve znění pozdějších předpisů. Ustanovení č. 82 a násl. tohoto předpisu stanoví povinnost právního zastoupení stran před soudy všech stupňů, přičemž výjimku činí bagatelní věci před tzv. smírčím soudcem (o tento případ se v posuzované věci nejedná). Odvolání, pokud by nebylo učiněno advokátem oprávněným k zastupování před italskými soudy, by bylo nutno odmítnout. Odvolání by bylo nutno odmítnout rovněž s ohledem na právní úpravu ustanovení č. 645 Codice di Procedura Civile. Odvolání je totiž nutno nejprve doručit přímo protistraně, resp. jejímu právnímu zástupci, a teprve následně předložit soudu spolu s dokladem o splnění výše uvedené povinnosti. Protože tento postup nebyl dodržen, nemohlo odvolání povinné vyvolat řádné právní účinky. Oprávněná rovněž uvedla, že výše uvedená tvrzení nebyla povinna dříve uvést, nejedná se tedy o případná nová tvrzení v dovolacím řízení. Zjištění obsahu relevantních právních předpisů bylo povinností odvolacího soudu. Navrhla proto, aby dovolací soud usnesení odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud dovolání projednal a rozhodl o něm podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2014 (srovnej část první, čl. II, bod 2. zákona č. [293/2013](#) Sb.), dále též jen „o. s. ř.“, a po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, oprávněnou osobou, účastníkem řízení, řádně zastoupeným advokátem, se nejprve zabýval přípustností dovolání.

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

Rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na řešení právní otázky, zda jsou v projednávané věci dány překážky pro uznání cizozemského soudního rozhodnutí za vykonatelné na území České republiky ve smyslu článku 34 Nařízení Brusel I či nikoli. Předpoklady nezbytnými pro řešení uvedené právní otázky se dovolací soud v těchto souvislostech nezabýval (nebyla dosud v rozhodovací činnosti dovolacího soudu vyřešena), dovolání je tedy podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je i opodstatněné.

Podle článku 34 Nařízení Brusel I rozhodnutí se neuzná, 1. je-li takové uznání zjevně v rozporu s veřejným pořádkem členského státu, v němž se o uznání žádá; 2. jestliže žalovanému, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, nebyl doručen návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost v dostatečném předstihu a takovým způsobem, který mu umožňuje přípravu na jednání před soudem, ledaže žalovaný nevyužil žádný opravný prostředek proti rozhodnutí, i když k tomu měl možnost; 3. je-li neslučitelné s rozhodnutím vydaným v řízení mezi týmiž stranami v členském státě, v němž se o uznání žádá; 4. je-li neslučitelné s dřívějším rozhodnutím, které bylo vydáno v jiném členském státě nebo ve třetí zemi v řízení mezi týmiž stranami a pro tentýž nárok, pokud toto dřívější rozhodnutí splňuje podmínky nezbytné pro uznání v členském státě, v němž se o uznání žádá.

V projednávané věci je exekučním titulem rozhodnutí Soudu v Messině (Tribunale Civile di Messina) v Itálii ze dne 26. 6. 2008, jímž bylo povinné uloženo zaplatit částku 16 085,24 €, úroky z prodlení, které plynou od vzniku prodlení až do jejich skutečného zaplacení, jakož náklady, poplatky a odměny

spojené s řízením, které dosahují celkové výše 620 €.

Odvolací soud neuznal předmětné soudní rozhodnutí za vykonatelné na území ČR (s odkazem na čl. 34 odst. 2 Nařízení Brusel I) po zjištění, že povinná, ač řádně podala opravný prostředek, nebyla o jeho projednání ani jeho výsledku vyrozuměna. Přitom se omezil na konstatování, že výsledek odvolacího řízení, resp. další postup italského soudu stran podaného opravného prostředku, není povinné ani odvolacímu soudu znám.

Okolnost, v níž soud shledal překážku pro uznání vykonatelnosti cizozemského rozhodnutí na území našeho státu, je třeba nazírat též perspektivou příslušných (zde italských) procesních předpisů členského státu původu. Odvolací soud vycházel z potvrzení o podání zásilky (obsahující odvolání) k poštovní přepravě, nezkoumal již ale, zda postup povinné byl v souladu s italským procesním právem či nikoli, jaké důsledky vyvolal, jaký byl (měl být) následný postup italského soudu, resp. zda zjištěný postup italského soudu měl oporu v italských procesních předpisech či nikoli. Bez těchto zjištění nelze věc řádně vyhodnotit a rozhodnout.

Závěr odvolacího soudu, že prohlášení vykonatelnosti brání vady, jež vykazuje řízení před italským soudem, je předčasný a jeho rozhodnutí je tudíž nesprávné, proto Nejvyšší soud České republiky jeho rozhodnutí zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.) a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první o. s. ř.).

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výděлку \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)